

"Kanlı Ay nefes kesiyor... Harry Hole'nin dönüşü muhteşem."
Sunday Times

JO NESBO

—
Polisiye
Gerilim
—

KANLI AY

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)

Hamamböcekleri (#2)

Kızılgardan (#3)

Nemesis (#4)

Şeytan Yıldızı (#5)

Kurtarıcı (#6)

Kardan Adam (#7)

Leopar (#8)

Hayalet (#9)

Polis (#10)

Susuzluk (#11)

Bıçak (#12)

Diğer kitaplar

Macbeth

Oğul

Krallık

Kıskaç Adam

KANLI AY

Orijinal adı: Blodmâne

© 2023, Jo Nesbo

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Jo Nesbo

İngilizceden çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2025 / ISBN 978-625-5941-15-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kanlı Ay

Jo Nesbo

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Solina Silahlı

 Doğan
Kitap

Rab'bin büyük ve korkunç günü gelmeden önce
Güneş karacak, ay kan rengine dönecek.

Yoel Kitabı 2:31

Giriş

“Oslo” dedi adam, viski bardağını dudaklarına götürerek.

“En sevdiğin yer orası mı?” diye sordu Lucille.

Adam vereceği cevabı düşünüyormuş gibi uzaklara daldı, sonra başıyla onayladı. Lucille içkisini yudumlarlarken onu inceledi. Uzun boyluydu; bar taburesine oturmuş haliyle bile çok uzundu ve yetmiş iki yaşındaki Lucille’den en az on, hatta yirmi yaş genç olabilirdi; alkoliklerin yaşını tahmin etmek zordu. Yüzü ve vücudu tahtadan oyulmuş gibi ince, saf ve sertti. Teni solgundu, burnunun üzerinde ince bir ağ gibi görünen mavi damarları, soluk kot rengine benzeyen irisleri ve kan çanağına dönmüş gözleriyle, zor bir hayat yaşamışa benziyordu. Çok içmiş, sert düşmüştü. Çok da sevmiştii çünkü Creatures’ın müdavimi olduğu şu bir ayda Lucille onun gözlerindeki acıyı görmüştü. Dayak yiyip sürüden kovulmuş bir köpek gibi her zaman tek başına barın en dibinde, bar sahibi Ben’in, dekoratör olarak çalıştığı *Urban Cowboy*’un setinden aldığı mekanik boğa Bronco’nun yanında otururdu. Los Angeles’in film başarıları üzerine değil, insani ve maddi başarısızlıklarla dolu bir çöp yığını üzerine kurulmuş bir şehir olduğunu hatırlatıyordu bu. Çekilen tüm filmlerin yüzde sekseninden fazlası fiyaskoyla sonuçlanmış, para kaybetmişti; ABD’de en yüksek evsiz nüfusuna sahip olan şehrin nüfus yoğunluğu da Mumbai ile kıyaslanır düzeydeydi. Trafik sıkışıklığı şehirdeki yaşamı boğma düzeyine gelmişti ama sokak suçları, uyuşturucu ve şiddet daha ön sıradaydı. Öte yandan güneş parlıyordu. Evet, o lanet California’lı diş doktorunun lambası hiç sönmüyor, hep parlıyor, bu sahte şehirdeki değersiz süsleri gerçek

elmaslar gibi, gerçek başarı hikâyeleri gibi parlatıyordu. Keşke bilselerdi. Keşke onun gibi, Lucille gibi onlar da bilseydi çünkü o da oradaydı, sahnedeydi. Ve sahne arkasında.

Yanında oturan adam sahneye hiç çıkmamıştı; Lucille sektördeki insanları hemen tanırdu. Ama adam sahneye hayranlıkla, umutla ya da kıskançlıkla da bakmıyordu. Umursamaz bir ifadeyle bakıyordu. Sadece kendi işiyle ilgileniyordu. Müzisyen miydi yoksa? Laurel Canyon'da bir bodrum katında anlaşılmaz eserler üreten, hiç keşfedilmemiş ve hiçbir zaman da keşfedilmeyecek Frank Zappa tarzı biri mi?

Adam birkaç gelişinden sonra Lucille'le gerçek içkicilerin barına gelen sabahçılar gibi kısaca selamlaşmaya başlamıştı ama bugün Lucille ilk defa onun yanına oturmuş, ona içki ismarlamıştı. Daha doğrusu, Ben limitinin yetersiz olduğunu belirten bir ifadeyle kredi kartını geri uzattığında Lucille adamın sipariş ettiği içkinin parasını ödemişti.

"Peki Oslo seni seviyor mu?" diye sordu. "Asıl önemli olan bu."

"Pek sayılmaz" dedi adam. Elini kısa, yer yer beyaz tellerin göze çarptığı sarı saçlarında gezdirirken Lucille onun ortaparmajının metal protez olduğunu fark etti. Yakışıklı bir adam değildi ve ağzının köşesinden kulağına kadar uzanarak ona oltaya takılmış balık görüntüsü veren J şeklindeki ciğer renkli yara izinin de görünüşüne pek faydası dokunmuyordu. Ama çekici denebilecek ve Christopher Walken, Nick Nolte gibi Lucille'in şehirdeki bazı meslektaşlarını hatırlatan hafif tehlikeli bir yanı da yok değildi. Geniş omuzluydu, vücudunun geri kalanı çok ince olduğu için de böyle görünüyor olabilirdi gerçi.

"Ah, aslında en çok da onları isteriz" dedi Lucille. "Bizi sevmeyenleri. Azıcık daha çabalarsak bizi seveceğini düşündüklerimizi."

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordu adam.

"İçki içerim" dedi Lucille, viskisini kaldırarak. "Ve kedileri beslerim."

"Hımm."

"Sanırım asıl öğrenmek istediğin benim kim olduğum. Şey, ben..." Ona hangi versiyonu anlatacağını düşünürken içkisinden

bir yudum içti. Partilerde gösterdiğini mi yoksa gerçek kendisini mi? İçkisini bıraktı ve ikincisinde karar kıldı. Ne kaybedecekti ki?

“Tek büyük rol oynamış bir oyuncuyum. Artık *Romeo ve Juliet*’in hâlâ en iyi ama kimsenin hatırlamadığı versiyonundaki Juliet. Tek büyük rol kulağa pek hoş gelmiyor ama şehirdeki birçok oyuncunun elde ettiğinden daha büyük bir başarı. Üç defa evlendim, ikisi zengin film yapımcısıydı ve çoğu oyuncununkinden çok daha iyi anlaşmalarla boşandım. Üçüncüsü sevdiğim tek kişiydi. Paradan, disiplinden ve vicdandan yoksun bir oyuncu, Adonis. Paramı son kuruşuna kadar tüketip beni terk etti. Cehennemde çürüyesiceyi hâlâ seviyorum.”

Lucille içkisini bitirip bardağı bara koyarak Ben’e bir tane daha vermesini işaret etti. “Ve hep elde edemeyeceğim şeyler beni çektiği için de elimdeki parayı yaşlı bir kadının gözünü boyayacak derecede büyük bir rolü olan bir film projesine yatırdım. Senaryosu iyi, oyuncularını yetenekli ve yönetmeni insanları düşünmeye sevk eden, yani aklı başında herkesin başarısız olacağını göreceği türden bir projeye. Ben böyle biriyim işte, hayalperest, ezik, bildiğin Angelino.”

J şeklinde yara izi olan adam gülümsedi.

“Bu kadarı yeter, kendimi küçümsemekten yoruludum” dedi Lucille. “İsmin nedir?”

“Harry.”

“Pek konuşmuyorsun Harry.”

“Hımm.”

“İsveçli misin?”

“Norveç.”

“Bir şeyden mi kaçırıyorsun?”

“Öyle mi görünüyorsun?”

“Evet. Alyans takmışsın. Karından mı kaçırıyorsun?”

“O öldü.”

“Ah. Kederden kaçırıyorsun o halde.” Lucille kadehini kaldırdı. “En çok sevdiğim yer neresi biliyor musun? Tam burası, Laurel Canyon. Şimdi değil, altmışlı yılların sonlarında. Gelmişsindir sen de Harry. Tabii o tarihte doğmuş muydun bilemem.”

“Evet, duymuştum.”

Lucille, Ben’in arkasındaki duvara asılı çerçeveli fotoğrafları işaret etti.

“Bütün müzisyenler burada takılırdı. Crosby, Stills, Nash ve... şu sondaki adamın adı neydi?”

Harry yine gülümsedi.

“The Mamas and the Papas” diye devam etti Lucille. “Carole King. James Taylor. Joni Mitchell.” Burnunu buruşturdu. “Kilise okuluna giden kızlar gibi görünüyor, onlar gibi konuşuyordu ama az önce saydıklarımın bazılarıyla yattı. Leonard’a bile kancayı taktı; Leonard onunla neredeyse bir ay takıldı. Onu bir geceliğine ödünç bile aldım.”

“Leonard Cohen’i mi?”

“Ah, bir tanem. Ne sevimli, tatlı bir adamdı. Bana kafiyeli şiir yazmayı filan öğretti. Çoğu kişi iyi bir dizeyle başlayıp sonraki dizeyi zorlama bir kafiyeye devam ettirme yanılışına düşer. Ama zorlama kafiyeyi ilk cümleye koyarsan o zaman kimse bunu fark etmez. ‘Hey, That’s No Way to Say Goodbye’ın banal ilk dizesine bak, sonra ikinci dizenin güzelliğiyle karşılaştır. Her iki cümleden de doğal bir zarafeti var. Böyle duyuyoruz çünkü yazarın yazarken aynı sırayla düşündüğünü sanıyoruz. Aslında bunda şaşılacak bir şey yok; insan, olan bir şeyin daha önce olan şeyin sonucu olduğuna inanmaya meyillidir, tersine değil.”

“Hımm. Yani olan şey, olacak olanın bir sonucu mu?”

“Kesinlikle Harry! Anlıyorsun işte.”

“Bilmiyorum. Bana bir örnek verebilir misin?”

“Elbette.” Lucille içkisini dikti. Harry onun ses tonundan bir şeyler anlamış gibi bir kaşını çatıp gözleriyle barı taradı.

“Şu an sana henüz tamamlanmamış bir filme ne kadar borcum olduğunu anlatıyorum. Bu olan şey” dedi, perdeleri yarı kapalı kirli pencereden dışarıdaki tozlu otoparka bakarak. “Bu bir tesadüf değil, *olacakların* bir sonucu. Dışarıda arabamın yanına beyaz bir Camaro park etmiş.”

“İçinde iki adam var” dedi Harry. “Yirmi dakikadır orada duruyorlar.”

Lucille başını salladı. Harry bu cevabıyla Lucille'in onun mesleğine dair tahminlerinde yanılmadığını göstermişti.

"Bu sabah Kanyon'daki evimin önünde bir araba fark ettim" dedi. "Çok şaşırmadım, beni zaten uyarıp tahsildar göndereceklerini söylemişlerdi. Öyle lisanslı tiplerden de değil. Anlayacağın bu kredi bankadan alınmadı. Arabama gittiğimde bu adamlar muhtemelen benimle konuşmak isteyecekler. Sanırım yine uyarı ve tehditlerle yetinecekler."

"Hımm. Peki bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü sen polissin."

Adam tekrar kaşını çattı. "Öyle miyim?"

"Babam polisti, açık ki sizler dünyanın her yerinde tanınırsınız. Yani gözünü buradan ayırma. Sesleri yükselir, tehditkâr bir tavır takınırlarsa verandaya çıkmanı ve... bilirsin işte, polis gibi görünmeni istiyorum, böylece defolup giderler. Bak ben işin o noktaya gelmeyeceğinden eminim ama tetikte olursan kendimi daha güvende hissederim."

Adam bir an ona baktı. "Tamam" dedi basitçe.

Lucille şaşırmıştı. Biraz fazla kolay ikna olmamış mıydı? Ayrıca gözlerinde de Lucille'in ona güvenmesini sağlayan sarsılmaz bir ifade vardı. Ama Adonis'e de güvenmişti. Yönetmene ve yapımçıya da.

"Artık gidiyorum" dedi Lucille.

Harry Hole bardağı elinde tutarken eriyen buz küplerinin zar zor duyulan tıslamasını dinledi. İçmedi. Beş parasızdı, yolun sonuna gelmişti ve bu içkiyi tadını çıkartarak içecekti. Bakışları barın arkasındaki resimlerden birine kaydı. Gençliğinde en sevdiği yazarlardan biri olan Charles Bukowski'nin Creatures'ın önünde çekilmiş fotoğrafıydı bu. Ben fotoğrafın yetmişli yıllardan kalma olduğunu söylemişti. Bukowski gün doğumuna yakın bir saatte kolunu bir arkadaşının omzuna atmıştı; ikisi de Hawaii tişörtü giymişti, uykulu gözlerinde gözbebekleri iğne deliği gibi görünüyor, yorucu bir yolculuktan sonra nihayet Kuzey Kutbu'na ulaşmışlar gibi mutlu bir ifadeyle sırtıyorlardı.

Harry gözlerini indirip Ben'in barda tam önüne fırlattığı kredi kartına baktı.

Limiti dolmuştu. Bitmişti. Hiçbir şey kalmamıştı. Görev tamamlanmıştı. Görev buydu, geriye hiçbir şey kalmayana kadar içmek. Ne para, ne gün, ne de gelecek. Geriye sadece her şeyi sona erdirecek cesarete –ya da cesaretsizliğe– sahip olup olmadığını görmek kalmıştı. Pansiyondaki odada, yatağının altında eski bir Beretta tabanca vardı. Onu varoştaki mavi çadırlardan birinde yaşayan evsiz bir adamdan yirmi beş dolara almıştı. İçinde üç mermi vardı. Kredi kartını avucuna alıp parmaklarını kartın etrafına doladı. Dönüp pencereden dışarı baktı. Yaşlı kadının salına salına otoparka gidişini izledi. Çok ufak tefekti. Serçe gibi hafif, narin ve güçlüydü. Bej rengi pantolon ve ona uygun kısa bir ceket giymişti. Modası geçmiş olsa da zevkli giyim tarzı 1980'leri hatırlatıyordu. Her sabah bara girdiği şekilde yürüyordu. Tam bir giriş yapıyordu. İki ila sekiz kişilik izleyici kitlesi için.

Ben, kadının her zamanki viski kokteylini karıştırmaya başlar-ken “Lucille geldi!” diye haykırırdı.

Ama bu kadının, Harry daha on beş yaşındayken Radium Hastanesi'nde ölen ve kalbinde ilk kurşun yarasını açan annesine benzeyen tek yanı odaya giriş şekli değil, gözlerindeki nazik ama teslim olmuş bir ruhun içten ve tatlı ama aynı zamanda hüznü bakıştı. Muhatap olduğu kişilere sağlık sorunları, aşk hayatları, en yakınları ve sevdikleri hakkındaki sorularıyla gösterdiği ilgi. Ve Harry'nin barın en ucunda rahat oturmasına izin verecek kadar düşünceli olması. Annesi, ailenin kontrol kulesi, sinir merkezi olan o sakin kadın, ipleri elinde öyle bir ihtiyatla tutardı ki dışarıdan bakıldığında kontrol babasındaymış gibi görünürdü. Onu her zaman güvenle kucaklayan, her zaman anlayan, her şeyden çok sevdiği ve dolayısıyla en zayıf noktasına dönüşen annesi. Tıpkı Harry ikinci sınıftayken sınıf kapısını nazikçe çalıp elinde Harry'nin evde unuttuğu beslenme çantasıyla karşısına dikildiği zamanki gibi. Onu görür görmez Harry'nin yüzü aydınlanmıştı ama sınıf arkadaşlarından bazılarının gülüşüğünü duyunca hemen annesinin yanına koşup öfkeyle onu

çok utandırdığını, bir an önce gitmesi gerektiğini, yemek istemediğini söylemişti. Annesi ise ona hüznle gülümseyip beslenme çantasını uzatmış, yanağını okşayıp gitmişti. Harry daha sonra bundan hiç bahsetmemiş, annesi her zamanki gibi onu anlayışla karşılamıştı. Ve o gece yatağa girdiğinde anlamıştı. Harry'nin kendini rahatsız hissetmesinin sebebi annesi değildi. Herkesin görmüş olmasıydı. Sevgisini. Kırılğanlığını. Sonraki yıllarda birkaç defa özür dilemeyi düşünmüşse de bunun kendini aptal gibi hissettireceğini biliyordu.

Dışarıdaki çakıllı alanda bir toz bulutu kalktı ve güneş gözlüğünü yerinde tutmaya çalışan Lucille'i çepeçevre sardı. Harry beyaz Camaro'nun yolcu kapısının açıldığını ve güneş gözlüklü, kırmızı polo tişörtlü bir adamın indiğini gördü. Adam arabanın önüne doğru yürüyüp Lucille'in yolunu kesti.

Harry ikisi arasında bir konuşma olmasını bekledi. Ama bunun yerine adam bir adım öne çıkıp Lucille'i kolundan tuttu ve onu Camaro'ya doğru çekmeye başladı. Harry kadının ayakkabılarının topuklarının çakıllara battığını gördü. O sırada Camaro'nun Amerika plakası olmadığını da gördü. Hemen bar taburesinden indi. Koşarak dirseğiyle kapıyı açtı, güneş ışığı gözlerini kamaştırırken verandanın iki basamağında tökezleyip neredeyse düşüyordu. Ayık olmadığını fark etti. Sonra iki arabaya odaklandı. Gözleri yavaş yavaş ışığa alışıyordu. Otoparkın ötesinde, yeşil yamaçta kıvrılarak yukarı çıkan yolun diğer tarafında uyuşuk uyuşuk bekleyen bir bakkal dükkânı vardı ama Harry adam ve Camaro'ya doğru sürüklenen Lucille'den başka kimseyi göremiyordu.

"Polis!" diye bağırdı. "Bırak onu!"

Adam "Lütfen bu işe karışmayın efendim" diye seslendi.

Harry adamın kendisinininkine benzer bir geçmişi olduğunu tahmin etti, bu tür durumlarda sadece polisler kibar bir dil kullanırdı. Harry ayrıca fiziksel bir müdahalenin kaçınılmaz olduğunu ve yakın dövüşteki o basit kuralı biliyordu: Bekleme, ilk ve maksimum güçle saldıran kazanır. Bu yüzden yavaşlamadı. Diğer adam Harry'nin niyetini anlamış olmalıydı ki Lucille'i bırakıp arkasındaki bir şeye uzandı. Sonra elini geri getirdi. Harry'nin hemen ta-

nıdığı parlak bir tabanca tutuyordu şimdi. Bir Glock 17. Doğrudan kendisine doğrultulmuştu.

Harry yavaşladı ama ilerlemeye devam etti. Diğer adamın silahın arkasından nişan aldığını gördü. Yoldan geçen bir pikap sesini yarı yarıya bastırmıştı.

“Geldiğiniz yere dönün efendim. Hemen!”

Ama Harry ona doğru yürümeye devam etti. O an kredi kartını hâlâ sağ elinde tuttuğunu fark etti. Sonu böyle mi olacaktı? Yabancı bir ülkenin tozlu otoparkında, güneşin altında, beş parasız ve yarı sarhoş bir halde, annesi için yapamadığını, değer verdiği hiçbir insan için yapamadığını yapmaya çalışırken mi bitecekti her şey?

Gözleri neredeyse kapanırken parmaklarını kredi kartına öyle bir doladı ki eli bir keski şeklini aldı.

Leonard Cohen’in şarkısının ismi zihninde dönüp duruyordu: “Hey, böyle veda edemeyiz.”

Siktir et, tabii ki ederiz.

Jo Nesbo@Thron Ullberg

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Nemesis*, *Şeytan Yıldızı*, *Macbeth*, *Kurtarıcı*, *Kardan Adam*, *Leopar*, *Yarasa*, *Hayalet*, *Hamamböcekleri*, *Polis*, *Kızılgerdan*, *Susuzluk*, *Bıçak*, *Oğul*, *Krallık* adlı romanları ve *Kıskanç Adam* adlı öykü kitabı Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır. Nesbo'nun kitapları dünyada 55 milyon okurla buluştu.

Oslo'da kayıplara karışan iki genç kadının arasındaki tek bağlantı, ünlü bir emlak kralının verdiği bir partiye katılmış olmalarıdır. Kadınlardan birinin cesedi bulunduğunda, polis katilin imzası olduğunu düşündüğü izler görür; diğer kayıp kadının da aynı katil tarafından öldürüldüğü ihtimali güçlenmiştir.

Efsane eski polis Harry Hole ise bu sırada Los Angeles'ta bir barda sürekli içki içerek kendini öldürmenin peşindedir. Harry bu vaka için Oslo'ya özel dedektif olarak çağrıldığında gitmesinin tek sebebi, başı deritte olan bir arkadaşının hayatını kurtarma umududur.

Harry, Oslo'da eski dostlardan kurduğu bir ekiple zamana karşı yarışarak soruşturmaya girişir. Cinayetler çoğalırken katilin amacını anlamak ve onu durdurmak her zamankinden de zor olacaktır...

“İskandinav suç edebiyatının tartışmasız kralı.”

The Times

Çeviren: Solina Silahlı

